

Suman / Ivan

Najvyšší súd
Slovenskej republiky

2SŽ/25/2012-39

Rada pre vysielanie a retransmisiu Dobrovičova 8, P.O.Box 155, 810 00 Bratislava 1	
10 -06- 2013	
Podanie číslo: 2904	Číslo spisu:
Prílohy/číslo:	Výbehy: PL

Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť
dňa 10. júna 2013
a vykonateľnosť dňa 14. júna 2013
Najvyšší súd Slovenskej republiky
dňa 14. júna 2013

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: **MAC TV, s.r.o.**, so sídlom Brečtanová 1, Bratislava, IČO: 00 618 322, *zastúpeného advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta 102, Bratislava, v zastúpení advokátom Mgr. Petrom Ďurčekom*, proti odporkyňi: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/067/2012 z 9. októbra 2012, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/067/2012 z 9. októbra 2012, **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľ **j e p o v i n n ý** zaplatiť súdny poplatok na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v sume **70 eur** do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Navrhovateľovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e:

Rozhodnutím č. RP/067/2012 z 9. októbra 2012 odporkyňa podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d/ v spojení s § 67 ods. 2 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách o vysielaní a retransmisii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“) uložila

navrhovateľovi pokutu vo výške 3000 eur za porušenie povinnosti ustanovenej v § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z., ktorú navrhovateľ porušil tým, že nedodal odporkyni na jej vyžiadanie súvislý záznam z vysielania

- programovej služby JOJ zo dňa 12.3.2012 v čase od 20:00 hod. do 20:30 hod. a v čase od 10:20 hod. do 10:40 hod., zo dňa 13.3.2012 v čase od 20:00 hod. do 20:30 hod. a od 21:00 hod. do 21:30 hod., zo dňa 14.3.2012 v čase od 19:50 hod. do 20:30 hod. a záznam vysielania programu Hotel paradise zo dňa 12.3.2012 odvysielaného o cca 21:30 hod., Hotel paradise zo dňa 13.3.2012 odvysielaného o cca 14:45 hod. a o cca 21:30 hod., Hotel paradise zo dňa 14.3.2012 odvysielaného o cca 15:00 hod. a cca 22:30 hod., Hotel paradise zo dňa 15.3.2012 odvysielaného o cca 15:00 hod a o cca 21:30 hod., Hotel paradise zo dňa 16.3.2012 odvysielaného o cca 15:00 hod. a o cca 22:05 hod., Hotel paradise zo dňa 17.3.2012 odvysielaného o cca 11:50 hod., Hotel Paradise zo dňa 19.3.2012 odvysielaného o cca 15:00 hod. a o cca 21:30 hod., Hotel Paradise zo dňa 20.3.2012 odvysielaného o cca 14:45 hod. a o cca 22:30 hod., Hotel Paradise zo dňa 21.3.2012 odvysielaného o cca 15:00 hod. a o cca 22:30 hod., Hotel Paradise zo dňa 22.3.2012 odvysielaného o cca 22:30 hod., Hotel Paradise zo dňa 23.3.2012 odvysielaného o cca 15:00 hod., Hotel Paradise zo dňa 28.3.2012 odvysielaného o cca 15:00 hod., Profesionáli zo dňa 22.3.2012 odvysielaného o cca 16:00 hod. na programovej službe JOJ,
- záznam vysielania programu Sladký život playmate zo dňa 13.3.2012 odvysielaného o cca 22:10 hod. na programovej službe JOJ Plus.

Protí rozhodnutiu odporcu podal navrhovateľ odvolanie, v ktorom uviedol, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a v konaní odporkyne bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia. V odvolaní poukázal na rozhodnutia najvyššieho súdu, ako aj rozhodnutie Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorých podľa neho vyplýva jednoznačný záver potvrdzujúci konštantný názor na použitie trestnoprávnych princípov aj v správnom trestaní. Navrhovateľ uviedol ďalšie správne konania začaté pre rovnakú skutkovú podstatu správneho deliktu, v ktorých odporkyňa vydala samostatné rozhodnutia a uložila samostatné sankcie, aj keď podľa jeho názoru Rada mala uvedené konania spojiť do jedného konania o pokračujúcom správnom delikte a udeliť jednu sankciu za všetky čiastkové útoky.

Navrhovateľ namietal, že Rada vo „Vyžiadaní záznamov vysielania“ absolútne

nešpecifikovala programovú službu, na ktorej mal byť program odvysielaný, a preto nie je možné identifikovať, aké záznamy z vysielania mal navrhovateľ dodať a v akej lehote. Rada by mala podľa navrhovateľa dbať na formálnu prísnosť svojich formálnych aktov tak, aby nevznikala pochybnosť o právach a povinnostiach účastníka konania.

Navrhovateľ súčasne poukázal na absenciu formálneho aktu Rady, na základe ktorého malo dôjsť k vyžiadaniu záznamu z vysielania, o ktorom mala Rada rozhodnúť ako kolektívny orgán hlasovaním, a iný postup nie je možné považovať za zákonný. Podľa navrhovateľa ide o prvý úkon správneho orgánu, ktorým podľa § 18 ods. 2 Správneho poriadku začína správne konanie, v ktorom je potrebné garantovať všetky záruky na spravodlivé súdne konanie. Účelom vyžiadania záznamu vysielania je zaistenie dôkazu pre správne konanie, čo možno analogicky prirovnať k príkazu na domovú prehliadku v trestnom konaní, ktorý musí spĺňať všetky náležitosti procesného rozhodnutia. Nevydanie rozhodnutia o vyžiadaní záznamu v súlade so zákonom je takou vadou konania, ktorá má za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Navrhovateľ má za to, že nemal povinnosť predložiť Rade záznam z vysielania, a to ani na základe vyžiadania, nakoľko takáto povinnosť zasahuje do jeho garantovaných práv. Spôsob, akým dochádza k získaniu dôkazu - záznamu z vysielania programu, jednoznačne porušuje právo vysielateľa na inú právnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie, a to v intenciách trestnoprávnej zásady neobviňovať seba samého. Podľa navrhovateľa odporkyňa používa formu štátneho donútenia pri získaní dôkazu a na základe § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. požaduje aktívnu súčinnosť vysielateľa pri produkovaní dôkazov proti sebe.

Navrhovateľ žiadal, aby najvyšší súd prerušil konanie vo veci samej a aby sa obrátil na Ústavný súd Slovenskej republiky s prejudiciálnou otázkou, či je ustanovenie § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. v súlade s článkom 46 Ústavy Slovenskej republiky a článkom 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v kontexte práva účastníka konania neobviňovať seba samého a neprodukovať dôkazy vo svoj neprospech a zároveň, aby odvolací súd navrhol pozastavenie účinnosti ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. do doby právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o prejudiciálnej otázke.

Napokon navrhovateľ v odvolaní namietal neprimeranú výšku uloženej pokuty aj

v porovnaní s pokutami uloženými iným vysielateľom. Navrhovateľ žiadal, aby najvyšší súd zrušil napadnuté rozhodnutie odporkyne a vec jej vrátil na ďalšie konanie a zároveň aby odporkyňa zaviazala na náhradu trov konania.

Odporkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedla námietkam, že argumentácia navrhovateľa ohľadom posudzovania skutku ako pokračovacieho správneho deliktu vychádza z rozhodnutia odporkyne č. RP/038/2012 týkajúceho sa porušenia povinnosti ustanovenej v § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. odvysielaním reklamného šotu na liek, pri ktorom nebolo zabezpečené, aby táto reklama obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov lieku pribalenej k lieku. Uvedenú situáciu však podľa odporkyne nie je možné stotožňovať s porušením zákona v prejednávanom prípade. Pre naplnenie kritérií pokračujúceho správneho deliktu je potrebné, aby porušenia zákona napĺňali rovnakú skutkovú podstatu správneho deliktu, jednalo sa o čiastkové útoky toho istého páchatel'a spojené objektívnou časovou súvislosťou a existovala subjektívna súvislosť - jednotiaci zámer páchatel'a. Pri porušení ustanovenia § 33 ods. 4 písm. a/ viacerými čiastkovými útokmi sa jednalo o kontinuálne vysielanie reklamy v rozpore s podmienkami stanovenými zákonom. Vysielateľ teda z vlastnej vôle, cielene bez cudzieho pričinenia páchal správny delikt dobrovoľným aktívnym vyvíjaním určitej činnosti. Pri porušení ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l/ sa však jednalo o omisívne konanie, keďže navrhovateľ po výzve odporkyne splniť si svoju zákonnú povinnosť nekonal. Nešlo teda o svojvoľné zámerné aktívne konanie, ale o nerešpektovanie výzvy konať. Pokiaľ teda v prvom prípade je možné konštatovať obdobu subjektívnej súvislosti podľa trestného zákona, ktorou je najmä jednotiaci zámer páchatel'a spáchať uvedený trestný čin, v druhom prípade takáto súvislosť objektívne existovať nemohla. Jednotiaci zámer u páchatel'a správneho deliktu nemohol existovať, nakoľko páchatel' nemohol vopred vedieť, že bude vyzvaný na doručenie záznamu svojho vysielania, teda ani nemohol vopred predpokladať, že sa správneho deliktu dopustí. Rovnako nemožno uvažovať ani o objektívnej súvislosti v čase, nakoľko časová súvislosť jednotlivých skutkov nemohla byť objektívne daná z vôle vysielateľa.

Odporkyňa považuje argumentáciu navrhovateľa, že z vyžiadania záznamov vysielania nebolo zrejmé, aké záznamy vysielania a v akej lehote mal dodať, za účelovú a nedôvodnú. Navrhovateľ v daných dňoch a časoch odvysielal iba jeden program Hotel Paradise a jeden program Profesionáli, a to na programovej službe JOJ. Na žiadnej inej

programovej službe navrhovateľa neboli tieto programy v daných dňoch a časoch vôbec odvysielané, preto bolo zrejmé, o záznam vysielania ktorých programov Rada žiadala. V prípade programu Sladký život bola vo vyžiadaní záznamu vysielania tohto programu programová služba špecifikovaná, konkrétne JOJ Plus. Tomu, že navrhovateľ vedel, záznamy vysielania ktorých programov mal zaslať, nasvedčuje aj fakt, že Rade zaslal odpoveď na vyžiadanie záznamov vysielania programov Hotel Paradise, Profesionáli, Sladký život Playmate a súvislého záznamu vysielania zo dňa 12.3.2012 v čase od 20:00 hod. do 20:30 hod. a zo dňa 14.3.2012 v čase od 19:50 hod. do 20:30 hod., v ktorej uviedol, že je pripravený vyžiadané záznamy dodať, avšak žiadal o zaslanie relevantného rozhodnutia Rady o vyžiadaní záznamu. Podľa odporkyne je evidentné, že navrhovateľ nemal najmenší problém s identifikáciou vysielania, ktorého záznam odporkyňa žiadala. Pokiaľ nebola vo vyžiadaní záznamu vyšpecifikovaná programová služba ani program, ktorého záznam vysielania mal byť doručený, podľa odporkyne bolo povinnosťou navrhovateľa doručiť Rade záznamy vysielania všetkých jeho programových služieb z daného dňa a v danom čase. Porušenie tejto povinnosti nemôže byť liberované tvrdením navrhovateľa, že sa nevedel rozhodnúť, záznam ktorej programovej služby mal doručiť.

Podľa odporkyne povinnosť vysielateľa zaslať záznam nevzniká rozhodnutím v správnom konaní, ale jej existencia vyplýva z § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. Ide teda o jednoduchý administratívny úkon bez predpísanej formy a jeho vykonanie je preto otázkou vnútornej organizácie činnosti odporkyne. Jedinou podmienkou platnosti takéhoto úkonu je jeho autentickosť, to znamená, že z neho musí byť zrejmé, že ide o úkon odporkyne. Poukázala na to, že list doručený navrhovateľovi bol opatrený podpisom predsedu Rady. Vzhľadom na skutočnosť, že predseda Rady v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. koná v mene Rady navonok, je akákoľvek pochybnosť o autentickosti predmetného úkonu vylúčená.

Odporkyňa poukázala na skutočnosť, že povinnosť uchovávať súvislé záznamy vysielania a na vyžiadanie ich poskytnúť je upravená v § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. a umožňuje Rade zistiť obsah toho, čo bolo odvysielané. V prípade, ak na základe obsahu vysielania vznikne dôvodné podozrenie, že mohlo dôjsť k porušeniu niektorej povinnosti stanovenej v zákone, rozhodne odporkyňa o začatí správneho konania. Záznam vysielania, ktorý poskytuje navrhovateľ, nie je dôkazom usvedčujúcim ho zo spáchania správneho deliktu, je len podkladom pre rozhodnutie a jeho hodnota spočíva v tom, že

(v zásade vždy) presne a úplne zachytáva skutkový stav. Jeho poskytnutie však nie je možné považovať za „sebausvedčenie“ a nemožno ho stotožňovať s priznaním sa k spáchaniu správneho deliktu, ani s poskytnutím dôkazu o spáchaní správneho deliktu. V čase vyžiadania záznamu a jeho doručenia nie je vedené žiadne správne konanie voči navrhovateľovi a nie je ani vyslovené žiadne dôvodné podozrenie, že mohlo dôjsť k porušeniu zákona. V tomto čase vysielateľ nie je účastníkom konania, plní si len povinnosť vyplývajúcu zo zákona.

Odporkyňa upriamila pozornosť na to, že povinnosť poskytnúť súvislý záznam vysielania je obdobná povinnostiam zakotveným v iných právnych predpisoch regulujúcich kontinuálnu činnosť podnikajúcich subjektov. Podľa § 40 zákona č. 351/2011 Z. z. musia subjekty podnikajúce na úseku elektronických komunikácií pod hrozbou sankcie (§ 73 ods. 1 písm. c/ zákona č. 351/2011 Z. z.) poskytovať Telekomunikačnému úradu Slovenskej republiky informácie o svojej činnosti. Je zrejmé, že ak by takto získané údaje nasvedčovali existencii protiprávneho stavu, Telekomunikačný úrad Slovenskej republiky by mohol na ich základe začať vo veci konať a rozhodnúť. Poskytovanie informácií o svojej činnosti podnikateľskými subjektmi je v prípade kontinuálne vykonávaných podnikateľských aktivít úplne bežné. Správny orgán má možnosť získať tieto informácie aj iným spôsobom, avšak primárne tu je povinnosť regulovaného subjektu poskytnúť ich správne orgánu. Nejedná sa o poskytnutie dôkazu proti sebe, ale o poskytnutie informácií o svojej činnosti.

K výške uloženej sankcie odporkyňa okrem iného uviedla, že zdôvodňovať rozdiely medzi výškou uloženej sankcie v rôznych správnych konaniach týkajúcich sa rôznych účastníkov konania nie je potrebné ani účelné. Navrhovateľ bol za porušenie citovaného ustanovenia v minulosti viackrát sankcionovaný, pričom ostatnými právoplatnými rozhodnutiami mu boli uložené sankcie vo výške 50 000 Sk až 2000 €, ktoré zrejme na navrhovateľa nepôsobili výchovne, preto je dôvodné ukladať vyššiu sankciu, ktorá však nevybočuje zo zákonného rámca a nedosahuje ani polovicu stanoveného rozsahu.

Odporkyňa žiadala, aby najvyšší súd napadnuté rozhodnutie potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 2 písm. a/ O. s. p. a § 64 ods. 5 a 6 zákona č. 308/2000 Z. z.) preskúmal vec z dôvodov a rozsahu opravného prostriedku (§ 212 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.) v zmysle ustanovení tretej hlavy piatej časti O. s. p., opravný prostriedok prejednal

na ústnom pojednávaní (§ 250q ods. 1 O. s. p.) a dospel k záveru, že opravnému prostriedku navrhovateľa nemožno priznať úspech.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporkyne, ktorým bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti podľa § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z., ktorú navrhovateľ v danom prípade porušil tým, že nedodal Rade na jej vyžiadanie súvislý záznam vysielania

- programovej služby JOJ zo dňa 12.3.2012 v čase od 20:00 hod. do 20:30 hod. a v čase od 10:20 hod. do 10:40 hod., zo dňa 13.3.2012 v čase od 20:00 hod. do 20:30 hod. a od 21:00 hod. do 21:30 hod., zo dňa 14.3.2012 v čase od 19:50 hod. do 20:30 hod. a záznam vysielania programu Hotel paradise zo dňa 12.3.2012 odvysielaného o cca 21:30 hod., Hotel paradise zo dňa 13.3.2012 odvysielaného o cca 14:45 hod. a o cca 21:30 hod., Hotel paradise zo dňa 14.3.2012 odvysielaného o cca 15:00 hod. a cca 22:30 hod., Hotel paradise zo dňa 15.3.2012 odvysielaného o cca 15:00 hod. a o cca 21:30 hod., Hotel paradise zo dňa 16.3.2012 odvysielaného o cca 15:00 hod. a o cca 22:05 hod., Hotel paradise zo dňa 17.3.2012 odvysielaného o cca 11:50 hod., Hotel Paradise zo dňa 19.3.2012 odvysielaného o cca 15:00 hod. a o cca 21:30 hod., Hotel Paradise zo dňa 20.3.2012 odvysielaného o cca 14:45 hod. a o cca 22:30 hod., Hotel Paradise zo dňa 21.3.2012 odvysielaného o cca 15:00 hod. a o cca 22:30 hod., Hotel Paradise zo dňa 22.3.2012 odvysielaného o cca 22:30 hod., Hotel Paradise zo dňa 23.3.2012 odvysielaného o cca 15:00 hod., Hotel Paradise zo dňa 28.3.2012 odvysielaného o cca 15:00 hod., Profesionáli zo dňa 22.3.2012 odvysielaného o cca 16:00 hod. na programovej službe JOJ,
- záznam vysielania programu Sladký život playmate zo dňa 13.3.2012 odvysielaného o cca 22:10 hod. na programovej službe JOJ Plus.

Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v zmysle jednotlivých odvolacích dôvodov navrhovateľa bolo posúdiť, či postup odporkyne v správnom konaní bol v súlade so zákonom, či je preukázané nedodanie požadovaného záznamu vysielania a či bola v súlade so zákonom uložená sankcia.

Podľa § 4 zákona č. 308/2000 Z. z. poslaním Rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym

hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie. Zároveň Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona, alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom. Činnosť Rady vyplývajúcu z tohto jej poslania a pôsobnosti, upravenej v § 5 zákona č. 308/2000 Z. z., vykonávajú členovia Rady a úlohy spojené s činnosťou Rady plnia zamestnanci jej Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiu.

Podľa § 5 ods. 1 písm. m/ zákona č. 308/2000 Z. z. do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby.

Podľa § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. vysielateľ je povinný uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite; na vyžiadanie Rady poskytne vysielateľ záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí Rada v licencií po dohode s vysielateľom.

Podľa § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa § 67 ods. 2 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby, okrem vysielateľa prostredníctvom internetu, od 165 eur do 6638 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 eur do 1659 eur, ak neposkytol Rade požadovaný záznam vysielania [§ 16 ods. 3 písm. l/].

Najvyšší súd nezistil splnenie podmienok pre posúdenie veci ako pokračujúceho správneho deliktu. Navrhovateľ svoje tvrdenie v tomto smere skutkovo ničím neodôvodnil,

neoznačil živé konania pred najvyšším súdom, s ktorými by bol predmet tohto konania rovnorodý a spojený vecnou a časovou súvislosťou a jednotiacim zámerom. Skutočnosť, že navrhovateľ vo viacerých individualizovaných prípadoch nereagoval na výzvy Rady na predloženie záznamov vysielania sama osebe neznamená, že jednotlivé prípady vykazujú akúkoľvek súvislosť (vecnú, časovú), ale naopak, daný prípad má nesporne samostatný skutkový základ spočívajúci v tom, že vysielateľ nepredložil konkrétny záznam vysielania, hoci bol o daný konkrétny záznam požiadaný. Navrhovateľ nepreukázal žiadnu časovú súvislosť nepredloženia záznamov, pretože ani nemohol predpokladať, v koľkých prípadoch a kedy o ne bude požiadaný.

Argumentáciu navrhovateľa o povinnosti odporkyne prijať formálne kolektívne rozhodnutie na vyžiadanie záznamov vysielania nepovažuje najvyšší súd za dôvodnú, pričom tejto otázke sa už v svojej rozhodovacej činnosti venoval (napríklad rozsudky NS SR č. k. 5SŽ/18/2011, 8SŽ/15/2011 a 8SŽ/29/2011). V zmysle § 5 ods. 1 písm. m/ zákona č. 308/2000 Z. z. je Rade zverené oprávnenie vyžiadať záznamy vysielania, pričom zákonodarca nepredpokladal pri takomto úkone *rozhodovanie* o vyžiadaní. V tomto prípade ide o jasnú terminológiu, *vyžiadanie* nie *rozhodnutie*. Nejedná sa o konštitutívne rozhodovanie o právach a povinnostiach vysielateľov, ale ide o zákonnú povinnosť predložiť záznam vysielania (definovanú v § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z.). Táto povinnosť teda nevzniká kolektívnym rozhodnutím Rady (vydaním formálneho administratívneho rozhodnutia), ale je povinnosťou vyplývajúcou priamo zo zákona č. 308/2000 Z. z. S povinnosťou vysielateľov ustanovenou v § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. priamo koreluje oprávnenie Rady ustanovené v § 5 ods. 1 písm. m/ zákona č. 308/2000 Z. z.

Pokiaľ ide o námietky navrhovateľa ohľadom obsahovej neurčitosti vyžiadaní záznamov vysielania, kde odporkyňa presne nešpecifikovala programovú službu vysielateľa, najvyšší súd zhodne s argumentáciou odporkyne uvádza, že v konaní pred správnym orgánom vysielateľ zrejme bol schopný identifikovať požadované záznamy vysielania, nakoľko na jednotlivé vyžiadania súvislých záznamov vysielania navrhovateľ odpovedal odporkyni listom, v ktorom uviedol, že požadované záznamy vysielania je pripravený poskytnúť, avšak podmieňoval tento úkon formálnym rozhodnutím odporkyne o vyžiadaní záznamov vysielania. Prekážkou predloženia záznamov vysielania podľa obsahu uvedených listov navrhovateľa nebola teda neidentifikovateľnosť požadovaných záznamov.

Námietka navrhovateľa, že povinnosť predložiť záznam vysielania je zásahom do jeho práv na spravodlivé konanie a porušením zásady zákazu „obviňovať seba samého“, je podľa najvyššieho súdu nedôvodná.

Najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 3SŽ/27/2012 z 29. januára 2013 uviedol, že *„Prevádzkovanie vysielania je licencovanou činnosťou, na ktorú sú kladené osobitné požiadavky, medzi ktoré patrí i uchovávanie súvislého záznamu z vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite a povinnosť na vyžiadanie rady ich poskytnúť na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí rada v licencií po dohode s vysielateľom. Ide o povinnosť, ktorá je súčasťou licencie na vysielanie a má evidenčný a archivačný charakter. Obdobnú povinnosť majú vysielatelia aj v iných krajinách napr. v Českej republike (§ 32 ods. 1 písm. l/ zák. č. 231/2001 Sb. v znení neskorších predpisov). Samotnú existenciu tejto povinnosti senát nevníma ako rozpornú s článkom 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (Oznámenie č. 209/1992 Zb.). Ide o predloženie „pasívneho záznamu“ vysielateľom, ktoré nevykazuje znaky podávania svedectva vo svoj neprospech. Plnenie tejto povinnosti nie je spojené s požiadavkou na podávanie vysvetlení, svedectiev, respektíve akejkolvek aktívnej činnosti. Naopak, ako už bolo zmienené, druh technického nosiča, na ktorom vysielateľ poskytne rade svoj záznam vysielania (§ 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z.) je súčasťou rozhodnutia a implicitne obsahuje záväzok k plneniu tejto povinnosti (§ 49 ods. 4 písm. j/ zák. č. 308/2000 Z. z.). Prevádzkovanie vysielania je určitou výsadou podnikateľského subjektu na trhu a plnenie povinností vysielateľa podstupuje dobrovoľne.“*

K namietanému porušeniu zákazu donucovania k sebaobviňovaniu je potrebné prijať jednoznačný záver, že v prejednávanej veci sa jednalo o splnenie zákonom stanovenej povinnosti. Tiež nie je zanedbateľná okolnosť, že záznam vysielania, ktorý je vysielateľ povinný poskytnúť, predsa nie je skutočnosťou známou len vysielateľovi, ale ide o komunikát šírený verejne, spôsobom umožňujúcim oboznámiť sa s jeho obsahom širokému okruhu recipientov na multiregionálnej ploche. Vysielateľ teda neprodukuje dôkaz, ktorý nie je známy, ide len o podklad pre zákonnú činnosť Rady, ktorý už predsa „všetci“ videli.

Podnikanie navrhovateľa možno považovať za činnosť osobitnej povahy, vzhľadom na to, že na túto činnosť je potrebné získať licenciu, a tiež treba vziať do úvahy rozsah a dosah

(tak plošný ako aj osobný), ktorý činnosť navrhovateľa zaznamenáva. Vysielanie, a teda podnikateľskú činnosť navrhovateľa, reguluje zákon, a to nie z dôvodu, žeby chcel štát nadmieru zasahovať do výkonu slobodného podnikania, ale z dôvodu ochrany práv a oprávnených záujmov spoločnosti. Vzhľadom na široké možnosti vysielateľov do istej miery ovplyvňovať život spoločnosti, a to tak v pozitívnom ako aj v negatívnom zmysle, zákonodarca uznal za potrebné túto oblasť regulovať zákonom a dať jej jasné pravidlá. Vysielateľ ako podnikateľ má široké možnosti, ale tie nemožno uplatňovať bez splnenia si zákonných povinností. Navrhovateľ pri rozhodovaní získať licenciu na vysielanie mal vedomosť, akým spôsobom je táto oblasť regulovaná právnymi normami, a že jeho povinnosťou pri vykonávaní licencovanej činnosti je dodržiavať zákon a podmienky licencie. Z argumentácie navrhovateľa však možno získať dojem, ako keby chcel úplne vylúčiť základné zákonné oprávnenie a poslanie Rady, t.j. vykonávať dohľad, či jeho vysielanie je v súlade so zákonom. Navrhovateľ popiera právo správneho orgánu vyžiadať si záznam vysielania (ktoré je výslovne upravené v zákone regulujúcom činnosť navrhovateľa) a z iných konaní má najvyšší súd vedomosť, že navrhovateľ tiež namietal, keď správny orgán vyhotovil záznam vysielania navrhovateľa vlastnými prostriedkami a vlastnou činnosťou. Takýmto spôsobom môžeme dospieť k tomu, že nebude existovať relevantný a najviac hodnoverný podklad na posúdenie, či navrhovateľ vysielala v rámci zákonných pravidiel, a teda v konečnom dôsledku bude navrhovateľ nekontrolovateľný a nepostihnuteľný.

Navrhovateľovi ako vysielateľovi zákon neustanovuje len samé obmedzujúce povinnosti, v tom prípade by asi navrhovateľ túto činnosť nevykonával (keďže ide o jeho slobodné rozhodnutie). Avšak vzhľadom na povahu svojej činnosti musí navrhovateľ rešpektovať všetky zákonné pravidlá a nevyberať si len tie, ktoré mu vyhovujú. Len tak na okraj najvyšší súd upriamuje pozornosť na ustanovenie 15b zákona č. 308/2000 Z. z., ktoré orgánom verejnej moci, nimi zriadeným rozpočtovým organizáciám a príspevkovým organizáciám a právnickým osobám zriadeným zákonom ukladá povinnosť poskytovať vysielateľovi informácie o svojej činnosti na účely pravdivého, včasného a všestranného informovania verejnosti. Z uvedeného je zrejmé, že ide o uzákonené pravidlo správania sa zaväzujúce iné osoby (štátne orgány a štátom zriadené organizácie) prejavovať súčinnosť vo vzťahu k navrhovateľovi, a teda konať v jeho prospech. Ako už bolo povedané, podnikanie navrhovateľa sa riadi zákonnými pravidlami, jeho činnosť zahŕňa široké oprávnenia, ktorým neoddeliteľne vzájomne korešpondujú aj určité povinnosti.

Pri výške uloženej pokuty odporkyňa zákonne relevantným spôsobom odôvodnila kritéria použité pre určenie výšky pokuty podľa § 64 ods. 2, 3 zákona č. 308/2000 Z. z., keď uviedla, že navrhovateľ bol za porušenie rovnakej zákonnej povinnosti sankcionovaný v iných konaniach, poukázala na výšku skôr uložených pokút, ako aj na to, že navrhovateľ je multiregionálnym vysielateľom, je za správny delikt objektívne zodpovedný, porušením povinnosti znemožňoval odporkyňi výkon jej kompetencií, monitorovania vysielania navrhovateľa. Ukladanie pokút za správne delikty sa uskutočňuje v rámci úvahy správneho orgánu (diskrečná právomoc), zákonom dovoleného rozhodovacieho procesu, v ktorom správny orgán v zákonom stanovených limitoch, hraniciach uplatňuje svoju právomoc a určí výšku sankcie, pričom použitie správnej úvahy musí byť v súlade so zásadami logického uvažovania a rozhodnutie, ktoré je výsledkom tohto procesu (uváženia) musí byť aj náležite zdôvodnené. Odporkyňa svoju diskrečnú právomoc použila v rámci zákonného rámca (pokuta bola uložená vo výške 3000 €, maximálne možno pokutu podľa § 67 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. uložiť vo výške 6638 €), z tohto rámca žiadnym spôsobom nevybočila, inštitút správnej úvahy nezneužila a svoje rozhodnutie dostatočným spôsobom zdôvodnila. Z uvedených dôvodov najvyšší súd musel konštatovať, že správna úvaha pri výške pokuty bola použitá v súlade so zákonom.

Pokiaľ navrhovateľ vzniesol požiadavku na prerušenie konania a predloženie návrhu ústavnému súdu na začatie konania o súlade § 16 ods. 1 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. s Ústavou Slovenskej republiky a s Dohovorom o ľudských právach a základných slobodách, najvyšší súd, tak ako vyplýva z vyššie uvedeného, nedospel k záveru, žeby uvedený postup bol dôvodný. Porušenie zákazu donucovania k sebaobviňovaniu (*nemo tenetur se ipsum accusare*) môže podľa ustálenej judikatúry ESI'P viesť v určitých prípadoch k porušeniu čl. 6 Dohovoru, avšak v prejednávanej veci sa jednalo o splnenie zákonom stanovenej povinnosti. Najvyšší súd nedospel k záveru, žeby všeobecne záväzný právny predpis (§ 16 ods. 1 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z.) bol v rozpore s ústavou.

Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v medziach opravného prostriedku navrhovateľa dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu sú v súlade so zákonom, a preto napadnuté rozhodnutie podľa § 250q ods. 2 O. s. p. potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 2 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych

poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov zaviazal neúspešného navrhovateľa na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 70 € (položka 10 písm. f/ Sadzobníka súdnych poplatkov).

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250l ods. 2 v spojení s § 250k ods. 1 veta prvá O. s. p. tak, že navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal, keďže v konaní nebol úspešný.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. mája 2013

Za správnosť vyhotovenia:
Dagmar Bartalská

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

